

Dwie Paschy

Dwa wieki odkupienia

„I przemówił Pan do Mojżesza na pustyni Synaj w drugim roku po ich wyjściu z ziemi egipskiej, w pierwszym miesiącu, tymi słowy: Niech synowie izraelscy obchodzą Paschę w oznaczonym czasie. Będziecie ją obchodzili w oznaczonym czasie czternastego dnia tego miesiąca pod wieczór. Zgodnie ze wszystkimi przepisami i wszystkimi prawami obchodzić ją będziecie” — 4 Mojż. 9:1-3.

Relacja zawarta w 4 Księdze Mojżeszowej dotyczy drugiej Paschy, którą Izraelici mieli obchodzić. Pierwsza miała miejsce podczas wyjścia z Egiptu, a druga rok później. Przypomnijmy, że kiedy Pascha została ustanowiona, werset z 2 Księgi Mojżeszowej 12:14 mówi: „będziecie go obchodzili jako święto Pana; [...] przez wszystkie pokolenia jako ustanowienie wieczne”. Oznacza to, że Pascha miała być corocznym świętem.

W związku z tym przy drugiej okazji „obchodzili Paschę w pierwszym miesiącu, czternastego dnia tego miesiąca, pod wieczór, na pustyni Synaj [...]” (4 Mojż. 9:5).

Pojawił się jednak pewien problem. „Znaleźli się jednak mężowie, którzy stali się nieczystymi przez zetknięcie ze zwłokami ludzkimi i nie mogli w tym dniu obchodzić Paschy. Przystąpili oni tego samego dnia do Mojżesza i do Aarona. Mężowie ci rzekli do niego: Staliśmy się nieczystymi przez zetknięcie ze zwłokami ludzkimi; dlaczego mamy być upośledzeni wśród synów izraelskich, nie mogąc złożyć Panu daru ofiarnego w oznaczonym czasie?” (4 Mojż. 9:6-7).

Nefesz

Jednym z interesujących aspektów tego tekstu jest to, że słowo „ciało” w wersetach 6 i 7 to hebrajskie *nefesz*, które w Starym Testamencie oznacza „duszę”. Byłoby pomocne, gdyby zostało ono przetłumaczone jako „dusza”, co umożliwiłoby czytelnikowi zrozumienie, że dusze umierają. Dosłowny Przekład Smitha oddaje to w sposób jasny, mówiąc „nieczysty przez duszę człowieka”, podobnie jak Biblia Douai-Reims. Niestety, są to jedyne dwie wersje, które w ten sposób interpretują ten fragment spośród wielu dostępnych w aplikacji „Bible Hub” (narzędzie do wyszukiwania Biblii i komentarzy). Biblia RVIC w języku angielskim dodatkowo wyjaśnia to słowo za pomocą dwóch przypisów, wskazując: „dusza... nefesz, dusza”.

Warto zapamiętać te przykłady, ponieważ potwierdzają one, że dusze umierają. Stanowią one uzupełnienie dobrze znanego tekstu z Ezechiela 18:4: „Dusza, która grzeszy, ta umrze” (BG).

Co robić?

Mężczyźni, którzy zostali skalani przez kontakt z osobą zmarłą, zwrócili się do Mojżesza z prośbą o rozwiązanie tego problemu. „Zaczekajcie, a posłucham, co Pan wam rozkaże” (4 Mojż. 9:8). Boża odpowiedź znajduje się w wersetach 9 i kolejnych. Rozwiązanie polegało na tym, że osoby nieczyste miały poczekać do następnego miesiąca. „Będą ją obchodzić w drugim miesiącu, czternastego dnia, pod wieczór; będą ją spożywać z praśnikami i gorzkimi ziołami” (werset 11).

Werset 12 dodaje: „a kości z niej nie połamię”, co stanowi również zastrzeżenie zawarte w 2 Księdze Mojżeszowej 12:46 dotyczące zwyczajnego obchodzenia Paschy. Ten przepis ma szczególne znaczenie w kontekście Jezusa. Jemu również nie złamano żadnej kości, mimo że cierpiał na wiele innych sposobów z powodu śmierci. Kości symbolizują nadzieje na przyszłość, jak ilustruje to wizja doliny suchych kości w Księdze Ezechiela 37. W przypadku Jezusa, pomimo brutalności, z jaką został potraktowany, żadna z Jego perspektyw na przyszłość nie została w najmniejszym stopniu naruszona. Zapis Apostoła Jana informuje, że Jezus umarł przed końcem dnia, co sprawiło, że żołnierze nie odważyli się połamać mu nóg, aby przyspieszyć Jego śmierć. Ewangelia św. Jana 19:36 mówi: „To bowiem stało się, aby się wypełniło Pismo: Kość jego nie będzie złamana”. Odnośniki do tego tekstu wskazują na 2 Księgę Mojżeszową 12:46 oraz 4 Księgę Mojżeszową 9:12, które zostały wcześniej wspomniane.

Odpowiedź

Bóg udzielił zatem Mojżeszowi odpowiedzi, że osoby nieczyste mogły obchodzić Paschę miesiąc później. Sugeruje to proroczco, że ludzkość, nieczysta z powodu grzechu tego świata, będzie miała drugą okazję do oczyszczenia się z grzechu. Będzie to miało miejsce w Tysiącletnim Królestwie Chrystusa, kiedy to ludzkość wspólnie weźmie w nim udział.

Warto zauważyć, że Boża odpowiedź nie oznaczała, iż można zignorować tę okazję. Ludzkość nie może również uniknąć zasługi ofiary Jezusa. Każdy musi przyjąć ofiarę okupu Jezusa, zarówno w obecnym wieku, jak i w nadchodzącym Królestwie.

W obu przypadkach dzień pozostaje ten sam, a

mianowicie 14. Czternasty dzień miesiąca księżycowego, w którym baranek został zabity, po zachodzie słońca przechodzi w piętnasty dzień, kiedy baranek został spożyty. 14 dzień jest czasem pełni księżyca. Kiedy Jezus umarł na krzyżu na Kalwarii, tego wieczora, po wschodzie księżyca miała miejsce jego pełnia. Księżyc, będący przecież odbiciem światła słonecznego, często postrzegany jest przez braci jako symbol Izraela i jego praw, będący odzwierciedleniem większej prawdy Ewangelii, która nastąpiła po Wieku Żydowskim.

Pełnia księżyca w chwili śmierci Jezusa symbolizuje, że Izrael cieszył się pełnią łaski, gdy Mesjasz przebywał wśród nich. Gdy naród odrzucił swojego Zbawiciela, ich uprzywilejowana pozycja zaczęła słabnąć, podobnie jak księżyc w pełni. Pierwsi chrześcijanie wywodzili się z Izraela, jednak z czasem dołączyli do nich poganie, począwszy od Korneliusza, jego rodziny i towarzyszy.

Ostatecznie poganie stali się większością w klasie Oblubienicy. Izrael stracił swoje możliwości, co symbolizuje zanikający księżyc po ukrzyżowaniu.

Dziś Izrael jest przywracany do łask. Wciąż jednak brakuje mu tchu wiary. Ten moment nadejdzie, gdy Starożytni Święci zostaną wzbudzeni i wskażą Izraelowi ich Mesjasza (Mich. 5:5-6; Zach. 12:9-10). Wówczas błogosławieństwa dla Izraela będą stopniowo narastać, aż do nowej „pełni księżyca”. Wtedy Izrael uwierzy w Mesjasza i obchodzić będzie Paschę. Reszta świata stopniowo doceni dostępne błogosławieństwa i również zwróci się ku Chrystusowi jako swojemu Odkupicielowi.

Ci, którzy zostali splugawieni i pouczeni, aby obchodzili Paschę podczas następnej pełni księżyca, stanowią zatem odpowiedni obraz świata, który z wdzięcznością przyjmie wiarę w Chrystusa, gdy łaska Izraela ponownie rozkwitnie.